

Конспект лекції 4.2 - ЛІДЕР З МІСІЄЮ У СЕРЦІ (ЧАСТИНА 2)

Як і в усьому іншому, ми хочемо, щоб любов спонукала нас до дії. Саме любов до ізраїльського народу керувала серцем Павла. Послання до Римлян в 9 розділі з першого вірша ми читаємо: «**1** Кажу правду в Христі, не обманюю, як свідчить мені моє сумління через Духа Святого, **2** що маю велику скорботу й невпинну муку для серця свого!

3 Бо я бажав би сам бути відлучений від Христа замість братів моїх, рідних мені тілом;

4 вони ізраїльтяни». І ось, на мій погляд, одна з причин, чому нам не подобаються обставини, пов'язані з благовістям. Павло пише, що він має смуток і невпинну муку в серці, а ми не бажаємо мати подібних переживань.

Коли я міркую про Божий суд, саме так я й уявляю собі почуття людини: великий смуток, безперервна мука серця. Подумайте, коли у вас були подібні переживання: не просто якісь труднощі, не просто капали сльози, але ви дійсно мучилися - і цей стан був на протязі дуже довгого часу. Ви самі розумієте, що термін «мука» – це сильний біль. Павло пише, що це безперервно. Мені важко зрозуміти, як можна поєднати написане Павлом у посланні Филипійцям, коли він закликає віруючих радіти, завжди радіти в Господі, коли він говорить про велику радість, що не має кінця, а тут він говорить про невпинне, величезне мучення? Як і те й те могло бути в нього в серці? Це зовсім не просто зрозуміти розумом. Але саме так ми з вами віримо, що справді нам, віруючим, належить особлива, найбільша радість, вічна радість. І, тим щонайменше, на землі ми відчуваємо і смуток, і муки.

Слова Павла показують, як сильно він любить свій народ. Він пише: " **Бо я бажав би сам бути відлучений від Христа замість братів моїх, рідних мені тілом;**". Особисто я ніколи не відчував нічого подібного. Я ніколи не любив нікого так сильно. І зізнаюся, що спочатку, коли я читав ці слова, мені здавалося, що це неможливо, це просто нереально. Так, я можу сказати вам: "Я люблю вас хлопці". Я справді вважаю, що насправді люблю вас. І сьогодні, як і щоранку, я молився за вас і кожного разу, коли я згадую про вас, згадую ваші обличчя у мене в серці чудове почуття, але особисто я не пішов би в пекло замість вас. Вибачте, але це – ваш вибір. Піти за когось у пекло - такої думки мені й на думку ніколи не спадало, навіть уявити собі не можу такого. Я розумію, що ще не досяг досконалості. Я можу тільки певною мірою уявляти собі, як я думатиму, яке відношення в мене буде, коли я стану ще ближче до Бога, ще досконаліше, але чи зможу я коли-небудь досягти такої любові, такого ставлення до людей? І ось як вирішує цю нелогічність наш людський розум. Перше, що спадає на думку - Павло бреше. Я думаю Павло розумів це, і тому починає своє визнання зі слів: "Істину говорю у Христі, не брешу, свідчить мені совість моя у Дусі Святому"... Так, схоже Павло розумів, що у нас такі думки можуть виникнути й тому написав: "Говорю істину у Христі, не брешу, і говорю про свідчення своєї совісті в Дусі Святому, маючи велику печаль і невпинну муку в моєму серці". Отак важко мені переносити це. Який чудовий приклад! Хіба він не нагадає нам про любов, яку мав Бог Отець до нас з вами, коли Його улюблений Син закликає до Нього: Авва Отче! Улюблений татко, любий Батьку, якщо можливо, якщо є якийсь інший спосіб - нехай ця чаша мине мене, Ти ж можеш все". І навіть у цей момент, Отець, настільки любить нас з вами, весь світ, ніби відповідає Христу: "Я маю бачити все це. Це має статися". Ми з вами розуміємо, що

відбувається в серці Христа і що відбувається в серці Бога Отця. Найбільша любов, найбільша жертва, великий смуток і мука серця.

Я думаю, коли ми з вами розмірковуємо про благовістя, про нашу місію тут на землі, то рідко говоримо про таку мотивацію і такий стан нашого серця. І ось тут нам дуже допоможе молитва Богу:” Господи, допоможи мені мати таке серце, таке ставлення, таку ж любов до людей, щоб мої переживання і смуток за людьми спонукали мене благовістити, робити ту справу, ту місію, яку ти довірив мені. Я розумію, що мені буде складно через печаль і безперервну муку в моєму серці, але я знаю, що саме така любов і повела Тебе на хрест, а Тебе послав Отець. Така любов спонукала віддати свого єдинородного Сина і бачити, як Він зазнає муки хреста.” І, як і у всьому іншому, поведінка членів церкви, їхні стосунки починаються з нас, з молитви лідера про себе, про своє серце. І ми розуміємо, що, якщо ставлення лідера не буде таким, то що можна говорити про інших членів церкви? Нехай наші заклики не будуть лише у стилі того: “Ну нам треба йти благовістити. Підімо і будемо благовістити.” Розгляньте стан вашого серця, передайте таке ставлення до людей вашої церкви. Нехай ваші серця будуть горіти бажанням зробити свою місію для людей цього світу, тому що ми дійсно переживаємо про них, і тому розуміємо, що ми повинні говорити їм про Христа і спасіння. І тому, будши підлітком, я дзвонив своїм друзям, розуміючи, що коли закінчиться школа, я можу їх більше не побачити. Адже так здебільшого і відбувається. Я говорив хлопцям прямо, що погано почуватимуся, якщо не зможу вам розповісти про цю важливу думку, навряд чи зможу пробачити себе, якщо хоча б не спробую донести її до вас, ось з цих слів я починав, а потім переходив до благовістя.

Зараз, згадуючи цей час, я розумію, що наші відносини, ставлення лідерів та відносини церкви і мають бути такими. Маючи у своєму серці любов, переживання, турботу про людей, ми повинні бути спонукані до благовістя їм. І знову, і знову повторюся: все починається із серця лідера, з його відношення. Всі інші просто йдуть за своїм лідером. Ще один факт, що стосується виконання нашої місії, – ми з вами багато говоримо про єдність церкви, про те, як нам слід бути єдиними. Насправді саме виконання нашої місії на землі по-справжньому об'єднує нас, християн. Якщо ваша церква не виконує місію, дану їй тут на землі, зрештою ви почнете воювати, сперечатися один з одним.

Пам'ятаєте, що Павло говорить у першому розділі послання Філіп'янам вірші 27-28?

27 Тільки живіть згідно з Христовою Євангелією, щоб, чи прийду я й побачу вас, чи й не бувши почув я про вас, що ви стоїте в однім дусі, борючись однодушно за віру євангельську,

28 і ні в чому не боячися противників; це їм доказ загибелі, вам же спасіння...” Тобто служите разом, пліч-о-пліч, в єдності, в одному дусі, безбоязно.

Можу сказати, що я переживав таке у житті неодноразово. Це було саме в ті моменти, коли наша церква виконувала свою місію, коли ми благовістили. Так було і під час благовістя у нашому місті та у різних місіонерських поїздках. На церковних зборах ми порушили це питання. Ми з вами завжди приходимо на служіння, співаємо, проповідуємо, слухаємо, молимося, а потім розходимося додому. А де ж виконання нашої найголовнішої місії на землі? Ми вирішили, що після ранкового служіння ми виходитимемо на вулиці і розмовлятимемо з людьми протягом однієї-двоєї години, повертатимемося до зібрання, ділимося один з одним про те, що сталося під час благовістя, і потім дякуватимемо, славитимемо Господа, і поклоняємося Йому . І ось у неділю збиралися віруючі, чисельністю, подібною до нашої групи, в одну з неділь за кількістю навіть було більше, ніж сьогодні присутній у цій залі. Ми виходили на вулиці

нашого міста. Якщо ми зустрічали інших благовістувуючих християн, то в серці виникала радість. Ми розуміли, що між нами є невидимий зв'язок.

Це особливе почуття єдності, тому що всі ми чинимо одне й те саме, тому що переживання наші однакові, десь нас слухають, десь нас відкидають. І ви знаєте, нам не було про що сперечатися, не було приводу, щоб посваритися, навпаки, ми всі разом раділи, виникало особливе почуття єдності. Отже, можливо, - це непрямий ефект виконання нашої місії, проте, якщо ви не будете робити спільно те, що є незручним, що можливо лякає вас самих, то дуже скоро ви знайдете привід для того, щоб сперечатися, сваритися друг з другом. Такі ж висновки роблять і армійські фахівці, вони кажуть, що коли солдати перебувають у звичайних умовах, в умовах тренування, серед них часто виникають тертя та якісь нестатутні стосунки. Але, коли відбувається справжня війна, вони перебувають на передовій, розуміючи, що можуть не побачити когось зі своїх друзів, вже після наступної битви, коли кожен знає, що якщо не буде єдиною командою, єдиним цілим, якщо не прикрити один одного, то дуже скоро можуть загинути усі. Таке розуміння дає почуття спільності, єдності. На полі битви немає місця дрібним розбіжностям. Тому, брати й сестри, зрозумійте, що часто ми боремося не за те, за що дійсно треба боротися. Якщо церква не виконує свою місію, у ній відбувається поділ з безглузких питань. І це тому, що в наших серцях немає справжнього смутку, переживання та турботи про неспасених людей. Інша сторона місії церкви полягає в тому, щоб вирощувати християн, які по-справжньому люблять Господа, мають живі, близькі, глибокі взаємини з Ним. І це пов'язано з благовістям.

Зверніть увагу на велике доручення, дане Ісусом Христом, і полягає в тому, щоб набувати Йому учнів. Євангеліє від Матвія 28 розділ, 19 і 20 вірші: “19 Тож ідіть, і навчіть всі народи, християчи їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, 20 навчаючи їх зберігати все те, що Я вам заповів. І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку! Амінь.” Іноді мені запитують:” Чому я не відчуваю присутність і дію Господа у своєму житті?” Я відповів їм: “Як часто ви займаєтеся благовістям?” Річ у тому, що в цих віршах, у їхньому контексті, присутність і дія Господа пов'язані з благовістям. Тут не йдеться про те, щоб навчати людей у малих групах, і таким чином здійснювати процес учнівства. Контекст цих слів полягає в тому, що Христос зовсім недавно воскрес із мертвих, і Він говорить учням:” Ідіть до краю землі, розкажіть людям, які не знають про те, що Я помер за їхні гріхи та воскрес заради їх виправдання. Вони не знають, що Я живий. Вони не знають Моїх заповідей. Ідіть навчіть їх”. Тобто потрібно розповісти Євангеліє тим, хто ще не спасений, і потім навчіть їх послуху Моїм заповідям. А після цих слів Христос каже: "І Я буду з вами, буду з вами завжди".

Звертаючи свій погляд на події свого життя, я згадую ті моменти, коли дуже переживав, коли мені було страшно, і саме тоді, коли я благовістив, то розумів, що Христос зі мною. Я по-справжньому відчував Його дію та присутність у моєму житті. Так, коли ви боїтеся, коли ви працюєте і вам потрібна сила для служіння. Вам потрібен Христос, тому розумійте правильно і вчіть правильному розумінню вашу церкву. Так, багато хто говорить:” Я хочу справжньої зустрічі з Господом, хочу спілкування з Ним, тому я заберуся на вершину гори, де я буду один, і проведу час у спілкуванні з Богом. Це добре, і це правильно, і чиніть так, але зрозумійте, що це не єдиний спосіб мати близьке спілкування з Богом і відчувати у своєму житті Його великі благословення, і бачити Його руку та дії.

Бажаєте бачити справжню дію Божу? Ідіть і зробіть те, що незручно, що лякає вас. Адже бачимо стільки випадків у цій Книзі, описаних, коли Бог з'являвся людям саме в такі моменти. Моменти особливих труднощів, переживань, коли вони молилися і служили Богу, у цей час діяв Бог. Явлення Боже і Його особлива дія були в той момент, коли Даниїл перебував у рові зі львами, коли Седрах, Місах та Авдинаго перебували у вогняній печі. Бог являв Себе, коли Стефан був побитий каменням за свою віру, ми читаємо:” Поглянувши на небо, побачивши славу Божу та Ісуса, що стоїть праворуч Бога, і сказавши: ось, я бачу небеса відкриті й Сина Людського, що стоїть праворуч Бога.” І таких прикладів і в Біблії, і в нашому житті дуже багато. Сьогодні у нашій церковній культурі ми частіше говоримо про те, що маємо спілкування з Богом, коли ми співаємо, молимося. Або, ще гірше, говорять про те, що треба увійти в якийсь особливий транс, щоб відчутти Бога: “Заспівайте ще одну пісню, заспіваємо ще одну, я вже майже відчув Його”. А що насправді каже Біблія? Біблія каже, що люди побачили Бога та Його руку у своєму житті тоді, коли робили щось незручне, щось страшне для них, таке як благовістя, та розповсюдження Євангельської звістки до краю землі. І ви бачите, як багато пов'язано з благовістю. Тут не лише спасіння загинувших душ, хоч і це вже не мало, тут і наша єдність, тут і набуття, і зміцнення учнів, і в благовісті ми бачимо явлення Слави Божої, Його руку, Його дію у нашому житті.

І ще один спогад із минулого. Я пам'ятаю, що коли я був молодим пастором, то наша церква поступово зростала. Але я цікавився цим питанням і відвідав конференцію про церковне зростання, де виступав пастор, який мав величезну церкву. Він розповідав про свої церковні проекти: на той час церква готувала Різдвяний мюзикл. Він говорив про те, наскільки посвяченими були його учасники. Впродовж місяця вони збиралися щотижня на 10-15 годин для того, щоби проводити репетиції. Вони готувалися запросити невіруючих на цю програму і тому хотіли провести її на найвищому рівні. У грошовому вимірі церква також зробила чимале вкладення. Я не пам'ятаю зараз точну цифру, але, на мою думку, це було: близько 100 тисяч доларів, для нас слухачів це звучало чудово; 10-15 годин на тиждень; близько 100 учасників; 100 тисяч доларів вкладено – все на найвищому рівні. Після закінчення конференції, коли я мав можливість поговорити з цим пастором, я запитав його:” Що було б, якби ці 100 осіб годин десять на тиждень протягом місяця поговорили б особисто з кимось із невіруючих людей, запросили б його додому на вечерю, поспілкувалися б, розповіли про Христа, чи це не було б ефективніше? Адже це 4000 годин благовістя! Для церкви це було б безплатно! Він подумав трохи та відповідав:” Так, можливо ви маєте рацію, ефект був би більшим, але річ у тім, що ніхто з них не займався б цим самостійно.” Тоді я погодився з ним, бо розумів, що він має рацію.

Люди не привчені благовістити. Так, вони не підуть розповідати іншим людям добру звістку особисто, але вони готові брати участь у різних програмах, мюзиклах і так далі, ну, що ж, буде хоча б так, адже все одно запросять своїх невіруючих друзів, заспівають “Тиху ніч”, щось скажуть, люди почують. Тепер, коли я маю життєвий досвід служіння, розуміння того, що насправді говорить Слово Боже, я розумію, наскільки це далеко від того, чого Бог бажає від нас. Хіба Слово Боже дозволяє нам міняти щось, робити нам щось легше, зручніше? Хіба не міг Павло написати Тимофію: Я розумію, що ти боїшся, розумію, що тобі важко, такі люди навколо тебе, що можна знайти спосіб простіше. І Павло розумів, і ми з вами добре розуміємо, що євангелізувати непросто, що всім нам буває і незручно, і страшно. Євангельська звістка ніколи не стане дуже популярною, і, проте я її розповідатиму людям, я не бажаю бути боягузом! Ви пам'ятаєте, книга Об'явлення 21 глава говорить: " **8** А лякливим, і невірним,... їхня частина в озері, що горить огнем та сіркою, а це друга смерть!" Ми з вами не хочемо

бути серед них. І, лише для тих, хто буде переможцем, обіцяно, що вони отримають Вінець життя. І я впевнений, що всередині вас підказує, що нам не можна бути такими боягузливими, що нам потрібно виконати своє завдання. І, як завжди, у будь-якій справі нам належить зробити вибір, або ми змінимо те, що було раніше і станемо чинити так, як зручно нам, як зручно людям, або ми чинитимемо так, як навчав Христос, апостоли, і чинили перші учні, перша церква. Давайте ж безбоязно, пліч-о-пліч станемо за віру Євангельську! Я думаю, що Бог буде радий, коли подивиться на нас, Його народ, і скаже: «Подивіться на Моїх, вони не бояться, вони виконують Мою волю, займаючись благовістям, роблять те, що Я бажаю від них». Так, це не просто сказати: "Ходімо і благовістимо" Як багато думок, переживань, дій пов'язано з цим. І тут потрібна віра в Божі обітниці! Христос сказав, що Він буде з нами, коли ми будемо займатися благовістям. Я вірю, що Він буде зі мною!

А щодо успіху, то ось у чому успіх: ми хочемо, щоб кожен член нашої церкви, кожен брат і сестра займалися активним благовістям, - у цьому справжній успіх! Не має значення в якому віці. Неважливо, де ви навчаєтесь чи працюєте: чи ви у першому класі, чи ви вже у похилому віці. Нехай ніхто з нас не скаже, що він соромиться благовістити. Павло пише:” **16 Бо я не соромлюсь Євангелії, бож вона сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові.** Бо я не соромлюся Євангелії Христово...” Послання до Римлян 1: 16. Я був у невеликих зібраннях 15-20 осіб, але від кожного я почув розповідь про те, як він благовістив минулого тижня: “Ось, цей брат благовістив, ось ця старенька благовістила, юнак, дівчина...” Відчуття у мене були просто неймовірними – величезна радість. І я хотів би, щоб і у вас була подібна радість, щоб ви, обвівши поглядом свої збори, розуміли, що кожен із присутніх активно благовістив. Так, можливо, ваша кімната не буде переповнена через те, що всі, хто почули Євангеліє, прийняли Його відразу, приєдналися до церкви, стали врятованими людьми, але відразу цього не станеться. Ви матимете радість та розуміння того, що виконуєте місію, покладену на вас самим Богом.

Сьогодні, на жаль, це не так. Успіх визначається інакше: великою кількістю людей, які відвідали якісь служіння, якісь заходи, які проводяться церквою. Але, якщо в якомусь залі зібралося 500 осіб, як ви вважаєте: скільки з них активно благовістив? Можливо 5? Як ви вважаєте, набереться 5 осіб? Сумно, чи не так? Але нам треба це міняти! З чого почати? Почніть із самих себе! Візьміть список з 10 людей, які найбільше дорогі вашому серцю, моліться про те, щоб Бог вклав вам особливе переживання, любов і навіть муку від того, що ці люди ще не спасені. Моліться, щоб Бог дав вам можливість благовістити їм, моліться за вашу церкву. Розкажіть віруючим про те, що чули в цій лекції, про наші спільні переживання, про правильний стан вашого серця, про мотиви для благовістя. І потім, моліться разом з церквою, проповідуйте разом, виконуйте місію, покладену на нас самим Христом!